

сеніе-то, при коѣ-то не може да са пристѣпи, и повѣдѣнѣ-тѣ пѣснь поюци, да чѣмъ ясно, кога рече: радѣйте са.“

„Невеса-та нека-са веселѣтъ достойно, а земля-та нека са радѣа, свѣтъ-а, кой-то са види, и кой-то са не види, нека празнѣа, защото христосъ възкресе, веселіе вѣчно.“

Тойзи канонъ, кой-то е вѣнецъ на сички-тѣ дѣховни пѣсни, истеклъ е отъ дѣша-тѣ на св. Іоанна Дамаскина; найнапредъ го е чѣла лавра-та на светого Сава, коѣ-то е въ плачевнѣ-тѣ юдолъ, и та съ радостъ го е предала на вселенска-та църква. Въ него свѣтли-тѣ мысли пѣвачови префркатъ, и небе-то, и земѣ-тѣ, и безднѣ-тѣ, защото самси пѣвецъ-а е изпълненъ съ христа, кой-то сичко напълва.

„Сега е сичко-то пълно съсъ свѣтлостъ, небо-то и земля-та и адъ; нека прочее празнѣа сѣка тварь воскресеніе-то христово, съ коѣ-то са заглавамы.“

Въ другій ирмосъ на канонъ-а вика Дамаскинъ вѣрны-тѣ: „да пѣтъ ново питіе, коѣ-то чѣдно тече не отъ неродный-а камакъ (о кой-то е Мойсей ударилъ съ жезлъ-а), ами отъ гробъ-а христовъ, кой-то е изворъ на нетленіе-то.“

Както дѣте-то са завира на майка си въ плава-та, или са улава за скѣтъ-а ѿ, за да бѣде сѣкадѣ съ неѣ, — тѣй пѣвецъ-а, Іоанъ Дамаскинъ са не отаѣла отъ испѣтеля, ами са сзединилъ съ него съ дѣхъ: